

«СЛАВЕТНІ СИНИ
СОКАЛЬЩИНИ! ГЕРОЇ
НЕ ВМИРАЮТЬ!»

▶▶ **БЕЗУЗ ВАСИЛЬ ПЕТРОВИЧ**

Вічна пам'ять

БЕЗТУРБОТНІ ЛІТА

- Безуз Василь Петрович народився 19 грудня 1985 року в селі Банчени Герцаївського району Чернівецької області.
- Навчався в Горбовській середній школі, яку закінчив у 2002 році.
- Після закінчення школи навчався в професійному училищі.
- У 2004 році був призваний на строкову службу, яку проходив у місті Великі Мости Львівської області у прикордонних військах.

спогади дружини

Під час одноденної відпустки, познайомився з Тетяною, закохався та невдовзі одружився. Молода родина вирішила жити у місті Сокалі, де і народився їхній син Олександр у 2008 році.

Намагаючись забезпечити родину і реалізувати свої таланти, Василь почав займатись виготовленням кованих виробів на замовлення.

У 2015 році пішов добровольцем в АТО. У цей час, вдома на нього чекала приємна звістка: народилась донечка Юлія.

З початком повномасштабного вторгнення під час мобілізації, на особливий період п'ятим відділом Чернівецького районного відділу ТЦК та соціальної підтримки був призваний на військову службу 17 березня 2022 року і пішов захищати Батьківщину.

Служив старшим сапером інженерно-саперного відділення взводу інженерно-саперної роти військової частини А 3631. Приймав участь в бойових діях на території між позиціями сил оборони та позиціями військ держави-агресора виконував спеціальні бойові завдання.

**НАСТАНЕ ДЕНЬ, КОЛИ
ЗАКІНЧИТЬСЯ ВІЙНА,
Настане день, коли зігріється
душа,
Засвітить сонце і мир настане на
землі...**

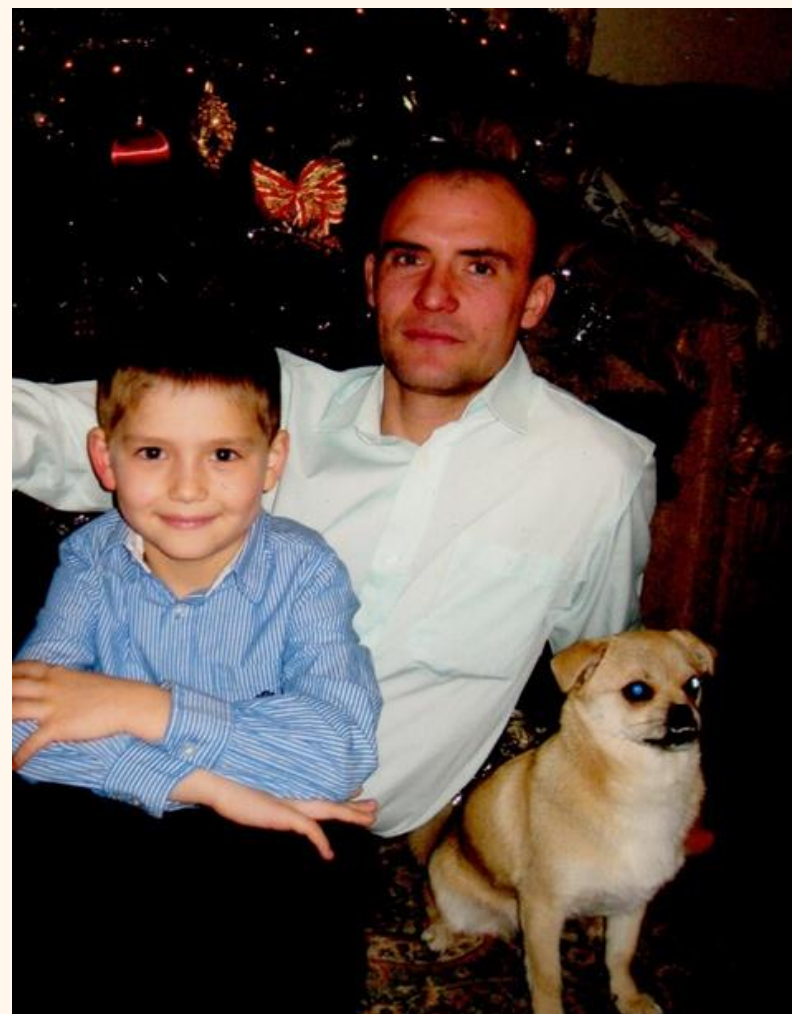
**Старший солдат Безуз Василь
Петрович загинув 26 жовтня 2023
року у селі Роботино Запорізької
області.**

Син Олександр вважав батька своїм товаришем. А найприємніші спогади – це спільно проведений час з татом.

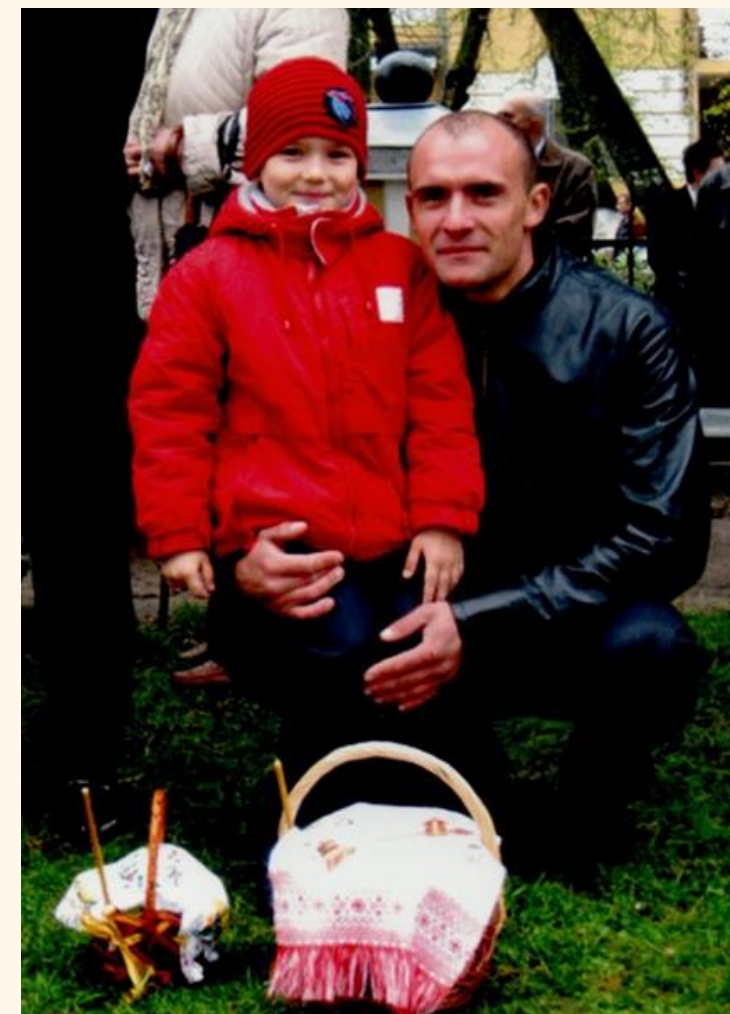
Юлія, дочка Героя, пригадує лагідну посмішку татуса та солодкі смаколики.

Дружина Тетяна згадує знайомство з Василем:

« Підтягнутий, усміхнений хлопець у формі прикордонника привернув мою увагу...

Сумую за чоловіком, але дивлячись на сина Олександра розумію, що часточка Василя живе в ньому... і стає легше».

відпочинок із
сусідом

Мама Олена Іллівна говорить:

« Василь був моїм первістком. Завжди усміхнений, добрий, але і впертий. Постійно крутився біля батька, навчався « чоловічих справ », а головне, ставив мету і досягав її самотужки. Рано почав працювати, бо хотів довести усім, що він Чоловік і може все!

Клята війна забрала у мене сина, а у дітей батька.

Сумую...»

Сусід Петро Миколайович згадує Василя як роботящого хлопця:

« Коли б не звернувся до нього, Василь завжди був готовим допомогти, чи просто разом випити горнятко кави

Сподіваюся, що його продовження я побачу в образі сина Олександра, який надзвичайно схожий на батька».

допомога
матері

Однокласниця Марія розповідає про Василя:
«Традиційним у нашому селі було святкування Меланки. Молодь завчасу готувалась, підбирала костюми, а Василь був натхненником дійства. Він організував духовий оркестр, адже дуже любляв гру на трубі.

Пам'ятаю Василя й у клубі: чемний, веселий, завжди готовий до забави.

На жаль, сьогодні багато хлопців з нашого села, які стали на захист Батьківщини, повертаються додому на щиті. Вічна їм пам'ять...

**Життя людини є безцінним, душа –
безсмертна, а пам'ять про Героя – вічна.
Герої не вмирають! Світла пам'ять про
Василя Безуза - захисника України
збережеться у наших серцях.**

